

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. április 12.
(vasárnap)**

Szepesy László

MENEKÜLNI AZ ÚR ELŐL

Énekek: 155; 105; 397,1; 662

Lekció: Róma 6,12-19

Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjete néki az ő kívánságaiban: Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint a kik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Mit is tehát? Vétkezzünk-e mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen. Avagy nem tudjátok, hogy a kinek oda szánjátok magatokat szolgálk az engedelmességre, annak vagytok szolgálai, a kinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra? De hála az Istennek, hogy jóllehet a bűn szolgálai voltatok, de szívetek szerint engedelmeskedtek a tudomány azon alakjának, a melyre adattatok. Felszabadulván pedig a bűn alól, az igazságnak szolgálivá lettetek. Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert a miképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálaiul a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálaiul az igazságnak a megszenteltetésre.

Alapige: Jónás 1,3

És felkelt Jónás, hogy Tarsisba szaladjon az Úr előtt. Lement azért Joppéba, és egy hajót talált ott, amely Tarsisba ment, és megadva a hajóért beszállt abba, hogy Tarsisba menjen velük az Úr színe előtt.

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk a mi Urunk Jézus Krisztus által, hogy az elmúlt héten is velünk voltál, megőriztél bennünket, éltettél minket. Köszönjük minden munkádat, amelyet véghez vittél az életünkben. Nem pusztán azt, hogy megőriztél ebben az életben és éltettél, gondoskodván minden testi szükségünkről, hanem, hogy Igéd által is tápláltál bennünket, hogy megengedted, hogy az Ige tükrébe belenézve megláthassuk önmagunkat és megláthassunk Tégedet. Köszönjük kegyelmedet, amelyet kiárasztottál ránk ezen a héten is, és hogy bűneinkre bocsánatot remélhetünk a golgotai kereszttel. És köszönünk minden áldást, amely Urunk és Megváltónk engedelmissége révén lehetett a miénk.

Mindezek tükrében kérünk, bocsásd meg nekünk, hogy ennyi jótettet látva és ennyi ajándékot kapva mégis szívünk kívánságai után mentünk, és elhagytunk sokszor Tégedet. Bocsásd meg engedetlenségünket, hitetlenségünket, amikor az Igének nem adtunk igazat, amikor csak tudtuk azt, de nem bízunk benne. Mindazáltal tudjuk, Urunk, hogy Te képes vagy bennünket ebből megszabadítani, kérjük tedd ezt meg kegyelmedből.

Köszönjük az olvasott ige biztatását, hogy többé nem vagyunk bűn alatt, nem vagyunk a bűn szolgái, mert Te megszabadítottál bennünket. Kérünk, hadd lehessen valósággá ez a szabadítás az életünkben, amely mutatkozzék meg engedelmisségünk által is. Kérünk, hogy ezért rombold le bennünk azt, ami hiábavaló, ami gyalgó, ami emberi, ami a miénk, és erősítsd azt, ami az új ember szerint való, ami Lelked munkája.

Kérjük, a Lélek gyümölcseit teremd meg bennünk, most is Igéd által formálj bennünket. Add, hogy a Te mindeneket átformáló, erősítő, szabadító Igéd hadd hangozzék el. Kérünk, hogy így munkálkodva bennünk, legyen most jelen, áldd meg Irántad való tiszteletünket, Rád figyelésünket, istentiszteletünket. Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Jónás próféta történetét és könyvét nagyon jól ismerjük. Isten azzal a feladattal bízta meg őt, hogy menjen el Ninivébe, az Asszír Birodalom fővárosába, és hirdessen ítéletet az ott lakóknak, mert bűneik elhatalmasodtak, és Isten színe elé jutottak. A próféta azonban, aki korábban Izráel népe között hirdette Isten akaratát (amint az a Királyokról írt könyvből tudjuk), most, hallva ezt a küldetést, megijedt a feladattól, és nem engedelmeskedett az Úrnak, hanem elmenekült. És milyen szomorú látvány ez, hogy Isten szolgája menekül a feladat elől! De nem csak a feladat elől, hanem az őt küldő Úr elől is! Olyan volt Jónás menekülése, mint amikor

egy gyermek menekül az őt szerető édesapa elől, amikor egy szolga menekül az őt felszabadító és megszabadító ura elől, amikor egy bárány távol akar kerülni a számára biztonságot jelentő és a jó útra terelő pásztora elől, vagy éppen egy követ menekül az elől a király elől, akit képvisel!

Azonban még szomorúbb az, ha ma látunk ilyen menekülő keresztyén életeteket. Ma is találkozunk ugyanis azzal, hogy Isten gyermekeként sokan azt kívánják – bár ezt nem mindig látják be –, hogy bárcsak ne kellene az Úr akaratát cselekedniük. Sok testvér bolyong céltalanul – mert bár tudják, hogy mit kellene tenniük, mert az Ige világos, könnyen érthető módon adja azt elénk, ezért tudják, hogy Isten mit bízott rájuk, de valami miatt mégsem teszik azt. Isten kezünkbe adta a gyógyszert, kezünkbe adta sokak megmentésének a lehetőségét, az életadó evangéliumot. Ha azonban mi, keresztyének, nem vállaljuk fel küldetésünket és feladatainkat, akkor ki más tegye ezt meg? Nem menekülhetünk el a feladat elől, különösen akkor nem tehetjük meg, amikor Isten egyértelművé tette, hogy mi az a feladat, amikor tudjuk, hogy személyre szabottan mit parancsol nekem Isten. Mert vannak olyan feladataink, amelyek közösek: az evangélium hirdetése, Urunknak való engedelmesség, és sok más egyéb, amit az Ige elénk hoz. De mindannyiunknak személyre szabott feladatokat is ad, és nem menekülhetünk el ezek elől. Menekülés helyett inkább tántoríthatatlan elhatározással kellene végeznünk a ránk bízott szolgálatot.

De mindannyiunkat kísért az, ami Jónás prófétát is, hogy a könnyebb utat válasszuk. Ezért a próféta leírta mindazt, ami vele történt, és ezen keresztül akar bennünket figyelmeztetni: ne kövessük az ő példáját. Mert nem minden esetben fog az történni, ami Jónással. Nagyon gyakran Isten nem megy az Ő gyermekei után azért, hogy elvégezzék a szolgálatot, mint Jónás után is ment, hanem sokszor hagyja, hogy bolyongjunk és céltalanul éljünk. Ezért még mielőtt eltávolodnánk Őtől, Jónás saját példáját hozza elénk, hogy álljunk meg, és mielőtt tovább mennénk, gondolkozzunk el: jó célok felé igyekszünk, Isten oda küldött engem, ahová tartok? És hogyha már eltévelyedtünk, ha már célt tévesztettünk, akkor is álljunk meg, és kérdezzük meg Urunktól: „hogyan találhatok vissza, hogyan lehetek Téged szolgáló gyermeked?”

Mai istentiszteletünkön Jónás példáján keresztül a menekülő keresztyén életről szeretnék néhány gondolatot elmondani. Először röviden néhány okot fogunk megnézni, amellyel meg szoktuk indokolni, hogy miért is nem ránk tartozik az a feladat, amit az Úr személy szerint nekünk akar odaadni. Másodszor arról lesz szó, hogy amikor az ember bizonytalanná válik ezekben a hamis okokban, kifogásokban, milyen kapaszkodókhöz nyúl, hogy mégse kelljen megtennie azt, amivel az Úr megbízza. Harmadszor pedig arra nézünk példát, hogy milyen engedelmisséget is vár tőlünk Urunk.

1. Először tehát nézzük meg Jónás engedetlenségének lehetséges oka-
it, amelyek a mieink is lehetnek. Miért nem ment a próféta Ninivébe? Elő-
ször is azért, mert a szolgálatban magára, így az emberi gyengeségre nézett,
nem pedig Istenre. Nagyon sokszor előfordul ez. Elkezdünk mérlegelni: a
mérleg egyik oldalára a feladat súlyát, felelősségét, akadályait, nehézsé-
gét helyezzük, s a másikba pedig magunkat, képességeinket, bátorságun-
kat, erőnket tesszük. És sokszor a mérlegelés végeredménye az, hogy bi-
zony, könnyebbnek találtatunk. Azt mondjuk, hogy „ki vagyok én, hogy én
végezzem el ezt a feladatot?” Jónás is megkérdezhetette: „ki vagyok én, hogy
a niniveibelieknek hirdessem az evangéliumot? Egy lenézett, ismeretlen
ember, akiről alig tudnak. Nem ismernek engem, akkor mit várok, miért
hallgassanak meg? És ha meg is hallgatnak, akkor mit mondjak nekik?
Nem tudom úgy elmondani Isten üzenetét, hogy arra figyeljenek, hogy azt
elhiggyék, és hogy meggyőződésük legyen az, amit az Úr üzent nekik. Vagy
talán azt mondjam nekik, hogy térjetelek meg, bűnösök, mert Isten nem né-
zi tovább, ahogy gonoszságotok mindent elönt?”

Miért én? Nem Jónás volt ezzel egyedül, aki feltette ezt a kérdést. már
Mózesnek is eszébe jutott, amikor az Úr a fáraóhoz küldte. Ezt kérdezte
Mózes: „ki vagyok én, hogy a fáraó elé menjek? És ki vagyok én, hogy
megmondjam neki mit tegyen? Nem vagyok alkalmas, nem vagyok ékesen
szóló, nem találom a szavakat, sokszor dadogok. Alkalmatlan vagyok a fe-
ladatra.” Elönthette a félelem őt is, Jónást is, és mivel a félelem uralta szí-
vüket, ezért annak szolgálivá váltak, ahogyan a lekciónban is hallhattuk: *„a
kinek oda szánjátok magatokat szolgálakul az engedelmességre, annak
vagytok szolgálói”*. Kicsinységünk tudata sokszor akkor tör ránk, amikor ép-
pen tenni kellene valamit, és hagyjuk, hogy ez a félelem eluralkodjék ben-
nünk, és meggátoljon minket a szolgálatban.

Lehet, hogy Jónás alkalmatlannak tartotta magát erre a küldetésre. Az
is tény, hogy sokan ezzel a kifogással nem akarják elvállalni a rájuk bízott
feladatot napjainkban. De kérdezzük meg: ki alkalmas? Az Ige szerint az
apostolok is alkalmatlanok voltak az apostoli szolgálatra eleinte. Ha a tör-
ténelmet megvizsgáljuk, meglátjuk, hogy a reformátorok sem tettek min-
dent tökéletesen az egyház megreformálása érdekében. És a mai nap is
csupa alkalmatlan ember szolgál hittel egyházunkban. De csak olyanok,
akik önmagukban alkalmatlanok, de nem Istennel! Vigyázzunk! Mert min-
dig magunkra nézünk, a saját alkalmatlanságunkra. De hogyan is mond-
hatnánk azt, hogy ez nem az én feladatom, ha az Úr az, aki elküld engem?
Mert igaz az, amit Pál apostol mond a 2Kor 3,5-6-ban: *„nem, mintha ma-
gunktól alkalmasak lennénk arra, hogy saját magunk eldöntsünk dol-
gokat. Ellenkezőleg: a mi alkalmas voltunk Istentől van, aki alkalmassá
tett minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk...”*. Isten az, aki al-

kalmassá tesz bennünket. Értelemszerűen nem minden feladatra vagyunk alkalmasak. De amire elhívott minket az Úr, és egyértelművé tette számunkra, mint Jónás számára, hogy az a feladat a miénk, akkor, ne jöjjünk az alkalmatlanságunk kifogásával.

Ha alkalmatlannak érezzük magunkat a szolgálatra, annak nem a menekülésre kellene minket ösztökélnie, hanem inkább arra, hogy még inkább igyekezzünk jól végezni a szolgálatunkat. Ha azt tapasztalom meg, hogy keveset tudok, akkor még többet kellene tanulnom az Úr Igéjéből. Ha azt mondom, hogy nincs erőm, akkor buzgóbban kellene imádkoznom azért. Ha azt mondom, hogy nehezen jönnek a szavak a számra, akkor Pál-lal együtt kell mondani, hogy „könyörögjetez értünk, hogy adassék szó nekünk az evangélium hirdetésére”. És hogyha akadályok jönnek eléz, és meglankadunk, akkor még többet kellene könyörögnünk az elhivatottságunkért és az állhatatosságunkért! Ne gondoljuk azt, hogy személyünk és alkalmatlanságunk nagyobb lenne Isten hatalmánál, mert Ő képes legyőzni a mi alkalmatlanságunkat, és alkalmasakká tud tenni bennünket! A mérleg másik oldalára ne magunkat, hanem Urunkat, Istent tegyük, és meg fogjuk látni, hogy a mérleg az Ő oldalára dől el, mert Ő hatalmasabb mindannyiunknál!

Másodszor: Jónás attól is félhetett, hogy új feladatot kapott. Miért? Mert addig Izráel népe között kellett szolgálnia. Ők ismerték az Urat, a saját népe volt, és még ha el is hagyták Őt, akkor is tudták, hogy a történelemben mit cselekedett az Úr. Nekik „könnyebb” volt hirdetni az Igét. És még az is lehet, hogy néhányan támogatták Jónást akár imádság által, akár szóbeli bátorítás által. Volt neki egy közössége, aki támogatta őt. És most az Úr egyszer csak egy új feladattal áll elő. Azt mondja, hogy „hagyd el a népedet, menj ki közülük, és menj egy idegen nép közé, amely bűneibe süllyedt, akik többen vannak, akik között egyedül kell lenned. Nagy a város, sok az ember, nincs munkatárs, egyedül rád bízom ezt a feladatot.”

És olyan értelemben is új ez a feladat, hogy egyetlen prófétának sem adta korábban Isten azt a feladatot, hogy menjen oda az idegen nép közé, és nekik hirdesse az ítéletet. Olyan már előfordult, hogy próféták a szomszédos népek felett ítéletet hirdettek, de hogy oda kelljen menniük, és ott egyedül, az egész várossal szemben hirdetniük kelljen az ítéletet, kevés volt. Új feladat, új kihívások, a régi dolgok otthagysa. Idegen emberek között, idegen környezetben, minden segítség nélkül. Valljuk be, nem éppen a legcsábítóbb feladat ez. Nem lehetett könnyű Jónásnak.

De azt is valljuk be, hogy ma is sokan vannak, akik megszokják szolgálatukat, és annak kényelmét. Feladatuk napi rutinná válik, azokat az embereket is egyre jobban ismerik, akik között szolgálnak, és akikkel együtt vannak a munkában. És ehhez képest belevágni egy új szolgálatba, ami

sokkalta nehezebb az eddiginél, ami több kényelmetlenséggel, kisebb népszerűséggel, nagyobb lelki terhekkal jár, valljuk be, sokak számára nem vonzó. És így történik meg az, hogy ami régen Istentől kapott szolgálat volt, az egy idő után visszahúzó erővé válhat, és megakadályoz minket az Úrnak való engedelmségben az új utakon. Gyakran tévedünk el ezen a tévúton. Nemcsak egy konkrét feladattal kapcsolatban a gyülekezetünkben, hanem keresztyén életünkkel kapcsolatosan is. Kialakul az a napi rutin, hogy hogyan éljük meg keresztyénségünket. Abban van helye a szolgálatnak is, a bűnbánatnak is, és sok minden másnak. Amikor azonban Isten valami újat akar megmutatni, új feladatot bíz ránk, akkor nemet mondunk arra. Lehet ez akár az a feladat, hogy ne csak a gyülekezeten belül, ne csak a saját népünkön belül, hanem hitetlenek között is szolgáljunk, hogy nekik is hirdessük az evangéliumot. Lehet ez akár úgy is, hogy ne többekkel együtt szolgáljak csak, hanem egymagam is, akár a munkahelyen, akár bárhol máshol. Egymagamnak kell szembenéznem és hordoznom a terheket, mert más nem teheti meg helyettem. És amikor ezekkel kell szembenéznünk, akkor félünk az új szolgálattól, az új feladattól, és ezért sokszor nemet mondunk azokra.

Végül pedig engedetlenségünk okai között sokszor szerepel az is, hogy biztosak vagyunk szolgálatunk és küldetésünk sikertelenségében. Jónás is lehet, hogy ezt gondolta: „ha még Isten népe, Izráel sem hallgatott az Ő szavára, hát akkor a niniveiek...?! Ugyan már, pont ők?” Hogyan hallgatnának ránk hitetlen családtagjaink, munkatársaink, barátaink, azok, akik jól ismernek bennünket? Én is alkalmatlan vagyok, segítségem sincs, a feladat is nagy, akikhez küldettem, azok is nehéz emberek. Mindezeket összeadjuk magunkban, és elkönyveljük a sikertelenséget. Ha pedig biztos az eredménytelenség, akkor miért is kezdjek hozzá, miért lássak neki a feladatnak?

2. Lehetne még több okot is sorolni, testvérek, amivel próbálunk kibújni a felelősségünk alól. De az okokat most ne firtassuk tovább, hanem azt nézzük meg, hogy hogyan próbálunk meg azoknak érvényt szerezni. Mert bizony mi magunk is tudjuk, hogy ezek az okok nem állnak meg, az Úr szava erősebb ennél. És amikor látjuk, hogy a kifogásunk nem marad meg, akkor elkezdünk valami másba kapaszkodni, reménykedni, hogy mégse nekünk kelljen végezni a feladatot. Miről beszél az Ige?

Példának okáért arról, hogy Jónás nem hagy módot döntésének megváltoztatására. A szándékait nem akarja megváltoztatni, és ezt egyértelművé teszi úgy, hogy a körülményeit is megváltoztatja. Mire gondolok? Minél messzebb akar menni a szolgálat helyétől. Jónás úgy is mondhattott volna nemet, hogy otthon marad Izráelben. Nem történt volna semmi különleges, ugyanúgy engedetlen lett volna. De mivel szaporítja még a

bűnét? Azzal, hogy minél távolabb akar menekülni a feladatvégzés helyétől, és mindezt azért, hogy egy újabb kifogásba kapaszkodhasson, ami így hangzik: „ha még akarnám, sem tudnám magamra vállalni ezt a feladatot, mert hát én vagyok a legmesszebb Ninivétől. Hát Izráelben annyi ember van, Uram, küldd el őket, ne engem. Én keljek át az egész tengeren, és én menjek el oda?” Menekül a feladat elől. Testvérek, Jónás nem volt buta ember, tudta, hogy Isten mindenható és mindenütt jelen van. A feladat elől menekült, nem az Úr elől. És képes ezért otthonát, családját, barátait, népét hátrahagyva, mintegy jelképesen ezeket feláldozva elmenni, hogy a saját biztonságát biztosítsa, és hogy ne neki kelljen ezt a feladatot elvégeznie.

Többen vannak, akik hajlandóak ilyen áldozatokat hozni, hogy csak azt a szolgálatot ne kelljen elvégezniük, amit az Úr éppen rájuk bízott. Inkább megszakítom a kapcsolatot, vagy legalábbis minimálisra szüntetem azzal, akiknek el kellene mondanom az evangéliumot, csak hogy ne kelljen neki beszélnem az Úrról, ne kelljen beszélnem a megtérésemről. Inkább elkerülöm az illetőt akár itt a gyülekezetben, akár otthon vagy a munkahelyemen, hogy ne kelljen a szeretet parancsát megélnem felé és azt gyakorolnom. Inkább menekülünk emberek elől, feladatok elől. És inkább elítélem a vámszedőket (egy bizonyos csoportot az életünkben), mintsem hogy velük legyek közösségben, és közéjük menjek, mert az Úr oda küldött.

Mindezek háttérében az áll, hogy úgy gondoljuk, képesek vagyunk így vagy úgy korlátozni, és ez által szűkíteni Isten hatalmát. Ha messze utazom, akkor Isten nem tudja hirdetni a niniveieknek általam az Ő Igéjét. Nem mindig valljuk be, de szűkíteni, kicsinyíteni akarjuk Isten hatalmát, hogy aztán ne kelljen félnünk Tőle, és ne kelljen arra gondolnunk, hogy minden az Ő uralma alá tartozik.

Továbbá az is kapaszkodónk, hogy éppen egy adott pillanatban mit érzünk. Vigyázzunk arra, hogy mennyire követjük azokat az érzéseinket és ösztöneinket, amelyek rosszra csábítanak bennünket. Mert sokunkat bizonyos helyzetekben bizonyos érzések, gondolatok hajtanak. Jónás, hallva az Úr parancsát, arra érzett késztetést, hogy Tarsisba menjen. Jól tette, hogy hallgatott a megérzésre? Nem! Saul király is egyszer nem várta meg Sámuelet. Háború előtt álltak, a hadsereg már felsorakozott, áldozatot kellett volna bemutatni, de Sámuel késett. És Saul úgy gondolta: „hát akkor kezembe veszem a dolgokat”, és ő mutatta be az áldozatot. Jól tette, hogy hallgatott megérzésére? Nem! Isten szemében az engedelmesség többet ér, mint a megérzés alapján való cselekvés.

Sokakat ilyen megérzések hajtanak: „úgy érzem, hogy ezt vagy azt kell tennem”. És megcselekszi. Vagy: „az ösztönöm azt súgja nekem, és ezt kell tennem”, és máris véghezviszi. Valamiféle megérzésről, bizonytalan ösztönről beszélünk. Honnan származnak ezek? És bár van olyan, hogy való-

ban jó dolog származik ebből, előfordul ez, ezt senki nem akarja tagadni, de ha valami rossz következik belőle, az az ösztöneink és megérzéseink miatt rossz. Jónás példája figyelmeztet minket, hogy nem saját érzéseinktől indítatva kell döntenünk és cselekednünk, hanem Isten Igéje alapján. Jónás szemében elsőre lehet, hogy jónak tűnt a terv és ötlet, aztán később Isten megmutatta neki, hogy mennyire is volt az Ő akaratával megegyező. Vigyázzunk arra, hogy a megérzéseink, hirtelen beugró gondolataink nagyon könnyen félrevezethetnek vagy akár rosszra csábíthatnak minket. Akár még úgy is, hogy elsőre jónak tűnnek.

Harmadszor pedig vigyázzunk arra is, hogy milyen jeleket akarunk kiolvasni a velünk történő dolgokból! Lehetséges, hogy életünk eseményei úgy alakulnak, hogy azokban Isten gondviselését látjuk meg, és mivel bizonytalanok vagyunk, hogy azt kell-e tennünk, amire gondolunk, ezért jeleket várunk, hogy „ó, Uram, adj valami jelet, hogy tényleg azt tegyem-e”. És az ember a véletlennek nagy jelentőséget tulajdonít, és azt mondja: „az Úrtól van ez”.

Nézzük meg Jónás esetét. Hová akart menekülni? Mikor Istentől megkapja a parancsot, azonnal tisztázza magában, hogy nekem Tarsisba kell mennem. És akkoriban nem volt naponkénti menetrendszerinti hajójárat ebbe a városba. És mégis, mikor Jónás leér a kikötőbe, mit kell látnia? Jé, egy hajó, ami pont Tarsisba megy! Véletlen lenne? Vagy isteni gondviselés? Sokszor úgy gondoljuk, hogy cselekedeteink helyességét és jóságát azok az események igazolják, amelyek bekövetkezésére kevés az esély, és mégis megtörténnek. És ezekről, mivel olyan valószínűtlennek tűnnek, és mivel megtörténnek, azt gondoljuk, hogy Istentől vannak. De ezt a gondolkozást nem lehet az Ige fényében alátámasztani! Mert valóban sok esetben Isten gondviselése révén segíti az Ő szolgáit, olyan dolgok történnek meg, amelyekre nincs esély. De ez a gondolkozás nem fordítható meg: nem mondhatjuk azt, hogy mivel valamilyen eseménynek kevés az esélye, és mégis megtörténik, akkor az Istentől van. Ez így nem működik! Vigyázzunk, amikor önmagunk hibáit és bűneit akarjuk így igazolni, ahogy Jónás is tette: „nem véletlenül van itt ez a hajó”. Nem ezek döntik el tetteink helyességét, hanem az, hogy azok Isten akaratával megegyezők-e, vagy sem. Ha eltérünk Isten igéjétől, parancsolataitól, lehet úgymond akármi-lyen „szerencsénk”, akkor sem fogunk jó úton haladni. Dávid király a 73. zsoltárban azt írja, hogy a gonoszok sokkalta szerencsésebbek, mint a hívők. De ez ne tévesszen meg bennünket! Ne felejtsük el, hogy a jó úton járni, a legtöbb esetben a nehezebb, a keskenyebb utat jelenti!

3. Mindezekből tanulva tegyük fel a kérdést, hogy akkor mégis az Úr milyen engedelmisséget vár tőlünk? Hogyan teljesítsük feladatunkat? Két szóval szeretném jellemezni az őszinte engedelmisséget. Először is az Is-

ten iránti bizalom jellemzi, másrészt pedig az, hogy kérdések és ellenkezések nélkül teszi az ember, amit az Úr mond.

Az első esetre – hogy az ember bízik abban, hogy az Úr tudja, hogy milyen feladattal bízta meg, és hogy tudja, hogy miért pont őt bízta meg ezzel –, nagyon jó példa Péter apostol esete. Tudjuk jól, hogy amikor Kornéliusz háza népéhez küldte őt, akkor Péter szívében ellenkezés volt. „Én, a zsidó, menjek be a pogány házba? Nem előbb Izráel népének kellene hirdetni az evangéliumot? És mégis Isten azt mondja nekem, hogy menjek ehhez a pogányhoz?” És olyan ellenkezés volt a szívében, hogy Istennek külön látomás útján kellett meggyőznie őt, hogy amit Isten tisztának mond, azt ő ne tartsa tisztátalannak. És mit láttunk Péter esetében? Bár ott volt az ellenkezés, ott voltak a kérdések a szívében, az Úr iránti bizalom mégis nagyobb volt, mert felkelt és elment, és megtette azt, amivel az Úr megbízta. Fontos az Úrban való bizalom, hogy Ő tudja, mit cselekszik!

A másodikra – hogy kérdések és ellenkezések nélkül tegyük, amit az Úr mond – Pál apostol példáját szeretném hozni. Már önmagában véve az is kérdés sokak számára, hogy lehet-e így, minden kérdés és ellenkezés nélkül engedelmeskedni az Úrnak? Higgyük el, hogy lehet! Isten Szentlelke képes ezt kimunkálni bennünk. Pál apostolt – hasonlóan Jónáshoz – egy eléggé nehéz és bűnös városba küldte az Úr. Sok parázna, kapzsi ember élt ott, akik szinte csak magukkal törődtek. Korinthus városa volt ez. És Isten odaküldte Pált ebbe a városba, és ő maga írja le a levelében, hogy „félelem és rettegés közepette mentem oda”, de ment. Nem ellenkezett, nem állt meg a lába, amikor ez a félelem eszébe jutott, a kérdései nem voltak hatalmasabbak a küldetésénél. Elment, és minden ellenkezés nélkül tette azt, amivel az Úr megbízta őt.

Amikor Isten elénk hoz egy feladatot, akár azt, hogy keresztyénként hogyan kellene élnünk otthon, vagy éppen mások között, vagy egy konkrét feladatot, amit itt a gyülekezetben bíz ránk, akkor nem azt kell mondanunk, hogy könnyű az ilyen feladatokról beszélni, hanem Istenre kell tekintenünk, ahogyan Pál és Péter is tette. Őtőle kell kérnünk a bátorságot, az erőt, a bizalmat, és azt, hogy ne legyenek a kérdéseink és ellenkezésünk nagyobbak a küldetésünkénél.

Vegyünk példát Jézus Krisztusról. A Szentírás arról számol be, hogy Ő mindent az Atya akarata szerint cselekedett, semmiben nem tért el attól, pedig ez az engedelmesség a kereszthalált jelentette számára. Nézzünk Őrá, amikor feladatot kapunk az Úrtól, és kérjük azt, hogy „Uram, segíts úgy engedelmeskednem, mint amilyen engedelmes voltál Te is Atyámnak!” Ő meghalt azért, hogy mi az Élő Istennek szolgáljunk!

És végül pedig röviden arról szóljunk, hogy sosem késő megbánni engedetlenségünket. Jónás is megvallja ebben a rövid igeversben saját bű-

nét. Egy versen belül kétszer is leírja azt, hogy az Úr elől menekült. Miért írta le kétszer ezt, ha nem azért, mert minden kétséget kizáróan nevén akarta nevezni a bűnt, hogy én menekültem Isten elől? Gyermekeként menekültem az Atya elől. Szolgaként menekültem Uram elől. Nevén akarta nevezni. És miért kétszer írta le, ha nem azért, hogy nyomatékosítsa ennek a bűnnek a súlyosságát? Nem szépítgetni, kicsinyíteni akarta, hanem be akarta ismerni: az Úr elől menekültem, a feladatot nem akartam véghez vinni, az Ő igája alól akartam kibújni. Nem azért írta le, minthogyha ezt nem tudta volna az Úr, hanem hogy nevén nevezze bűnét, és megbánja azt. Sosem késő kimondani, hogy mit tettünk, sosem késő megfordulni, és sosem késő elkezdni véghez vinni a feladatot, amit az Úr ránk bízott. Elküld bennünket. Ahogyan a köszöntésben is olvastuk, Jézus Krisztus azt akarja, hogy ahol Ő van, mi is ott legyünk, és kövessük Őt, és tegyük azt, amit ránk bízott.

Kedves Testvérem! Hadd tegye fel ez az ige a mai napon ezt a kérdést, hogy helyünkön vagyunk-e? Valóban azt a feladatot végzem, amit az Úr rám bízott? Mikor otthon vagyok a családommal, a munkahelyemen, a barátaimmal, akkor valóban a szerint cselekszem, amit Isten rám helyezett és kért tőlem, vagy Jónás módjára tévelygünk és rossz úton, rossz cél felé haladunk? Isten Igéje bátorít bennünket: *„ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is”*. Segít bennünket, nincs alkalmatlanság, mert Isten hatalmasabb mindannyiunknál. Ő erősítse meg bennünk az Iránta való bizalmunkat, hogy minden ellenkezés nélkül tudjuk tenni azt, amit ránk bízott!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy Jézus Krisztus által véghez vitted üdvösségünket, megváltásunkat. Köszönjük, Megváltó Urunk, hogy mindenben engedelmes voltál mennyei Édesatyánknak, és semmiben nem tértél el az Ő szavától és parancsától.

Köszönjük, hogy újból és újból szolgálid által hirdetteted az evangéliumot, hogy a gyülekezet közösségében annyi szolgáló van, és őáltaluk Te magad vagy az, aki munkálkodsz közöttünk és mibennünk. Dicsőítünk azért, hogy nem hagyod abba ezt a munkádat. Köszönjük, hogy munkatársaid lehetünk, és hogy ebben a kiváltságban részesítesz minket. És köszönjük azt is, hogy Te adod a szolgálathoz a kellő erőt, felkészültséget, állhatatosságot. Mindazáltal kérünk, hogy bátoríts bennünket Igédén keresztül, Szentlelked munkája révén, mert látod, hogyan menekülünk el – Jónáshoz hasonlóan – az elől a feladat elől, amit ránk bízol.

Bocsásd meg nekünk kifogásainkat, amikor alkalmatlanságunkat vagy a feladat nagyságát súlyosabbnak találjuk, és azt hisszük, hogy Neked nincs hatalmad afölött, nem tudsz legyőzni bennünket. Bocsásd meg, hogy enge-

dünk a félelemnek, hogy az uralkodjék mibennünk, és nem fordulunk Te-hozzád, akinek a kezébe letehetjük azt.

De köszönjük, hogy Te magad vagy az, aki Igéd által felkészítesz a jócselekedetekre, felkészítesz bennünket a szolgálatra és türelmes vagy felénk. Kérünk, küldj el bennünket, és segíts nekünk a hétköznapiakban a Te gyermekeidként élni, szolgálni, hirdetni az evangéliumot. Adj nekünk minden nehézség, minden akadály ellenére való állhatatosságot és kitartást. Kérjük Lelked bölcsességét, vezessen bennünket mind a szeretetben, mind a szolgálatokban.

Kérünk, hogy gyülekezetünk közösségében erősíts meg minden szolgáló testvért, és akiknek még nem mutattad meg szolgálatukat, akik még keresik a helyüket, Te tedd egyértelművé, hol akarod őket látni. Segíts, Urunk, mindig a felé a cél felé igyekeznünk, amelyet Te mutatsz nekünk.

Így kérünk, hogy támogasd azokat a testvéreket, aki a betegágyon lévőket erősítik, ápolják, gondozzák, támogatják. Adj beteg testvéreinknek erőt elhordozni a szenvedést, fájdalmat, kegyelmed és irgalmad nagysága szerint pedig gyógyítsd meg őket.

Kérünk a magányosokért, azokért, akik egyedül hagyathattak. Adj nekünk, bátorságot testvéri közösségként együtt élni és egymást támogatni, szeretni.

Kérünk gyászoló testvéreinkért: Te, aki magad vagy *„a feltámadás és az élet”*, jelentsél vigasztalást számukra.

Imádkozunk egyházunk vezetőiért is: Te magad irányítsd Igéd, és akaratod megértése által őket. Kérünk népünk vezetőiért is. Támogasd őket is Szentlelkeddel vezesd őket a Te akaratod útján való járásban.

És kérünk, hogy egyen-egyenként segíts megértenünk, hogyan éljünk másként, hogy Igédet hallva ne csak többet tudjunk, hanem szívünk indulatainak, gondolatainak, érzéseinek megváltozásával Hozzád közelebb kerüljünk, és lehessünk engedelmes gyermekeid.

Kérünk, így áldd meg az előttünk álló hetet, és maradj velünk őriző Pásztorunkként. Kegyelmedet kérve, és abban bízva kérünk, hallgass meg.
Ámen.

662 Mit használ keresztyénségem

✂ Weisse, Christian Felix (1726-1805)

♪ Bourgeois, Loys (±1510-1560)

✂ Kis János (1770-1826)

Mit hasz-nál ke-resz-tyén-sé-gem, Ha nem a sze-rint é - lek,
 Ha nincs i - gaz ke-gyes-sé-gem, És vét-kez - ni nem fé - lek,
 Ha az Úr-nak ös - vé - nyét Tud-ván, ron - tom tör - vé - nyét,
 Azt, a - ki meg - halt é - ret-tem, Csak szám áld - ja, nem é - le - tem.

2. Mit használ nekem a jó hit,
 Ha azt csak nyelvvel vallom,
 De nem termem gyümölcseit,
 Inkább a bűnt javallom,
 Ha rajtam erőt vesznek,
 És rabszolgává tesznek
 A megveszett indulatok,
 Úgy, hogy velük nem bírhatok?

3. Segélj hát, Uram, éltetem
 Hogy tenéked szenteljem,
 S minden cselekedetemet
 Kedved szerint rendeljem!
 Nyújts erőt és értelmet,
 Minden lelki sérelmet
 Hogy gondosan elkerüljek,
 S végre mennyekben örüljek!